

demiets Regnskaber, vil man se, at langt den største Del af dets Indtægter hidrører fra Skovene. Der gaar Rygter om, at det er Hensigten i de kommende 10 Aar at forcere Hugsten i Akademiets Skove i meget betydelig Grad. Jeg er ikke Forstmand og kan ikke udtale mig om, hvorvidt en saadan Forcering af Hugsten er forsvarlig, men betydelige Forstmænd har overfor mig udtalt Bekymring i saa Henseende, og jeg henstiller derfor til den højtærede Undervisningsminister at tage den Sag op til Overvejelse, forinden man foretager sig videre i denne Henseende, idet man jo let kan komme til at forcere Hugsten saa stærkt, at det bliver vanskeligt senere at genoprette det.

Det glædede mig meget, da jeg forleden i „Fyns Tidende“ læste en Notits om, at det var meddelt Ringe Sogneraad, at Justitsministeriet vilde opretholde Bitingstedet i Ringe. Det kan maaske synes underligt, at jeg som Repræsentant for Sjælland kan glæde mig over dette, men det hænger saadan sammen, at Justitsministeren har givet det Udseende af, at der var nogen Sandsynlighed for, at Bitingstedet i Førslev kunde nedlægges, men efter Afgørelsen for Ringe tør man maaske gaa ud fra, at den justitsministerielle Imødekommenhed ogsaa vil komme os Sjællændere til gode, saaledes at dette Bitingsted ikke blot bliver bevaret, men at det i en fornyet og forbedret Skikkelse flyttes ind til Fuglebjerg, hvor det rettelig hører hjemme, og hvor der absolut er Brug for et Bitingsted.

Maa jeg med det samme udtale min Glæde over, at den højtærede Justitsminister med vanlig Hurtighed har taget Spørgsmaalet om Færdselssikkerheden op til Undersøgelse. Saaledes som det hidtil er gaaet — man kunde i Mandagsaviserne læse om talrige Ulykker —, maa dette Spørgsmaal blive aktuelt, og jeg vil med Interesse imødesee, hvad der sker i saa Henseende. Jeg vil blot sige, at jeg tror, Færdselspolitiet vilde gavne nok saa meget, hvis det overlod alle Smaaforseelserne til det lokale Polit og virkelig kastede sig over den Opgave at bringe Færdselen paa vore Veje ind under ordnede Forhold for alle vejfarende, ikke blot for Automobilister, men ogsaa for Cyklister og Køretøjer. Dernæst tror jeg ogsaa, man skulde have Opmærksomheden henvendt paa den Maade, hvorpaa Ædruelighedsattester i Øjeblikket udstedes til dem, der søger at erhverve Kørekort for Motorkøretøjer. Man kunde maaske nok mange Gange være lidt mere

skarp og forlange Attesterne udstedt af noget mere paalidelige Folk, end det vist er Tilfældet i Øjeblikket. Hvorledes det skulde ordnes, ved jeg ikke, men det kunde muligvis ordnes sognevis, saaledes at der i hvert Sogn var en eller to, der skulde attestere, at vedkommende Mand eller Kvinde virkelig var ædruelig, og saa tror jeg, det vilde være gavnligt, om denne Attest forlangtes afleveret i en forsegleet Konvolut.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen var forleden Dag inde paa Spørgsmaalet om Præsternes Kirkeskat, som det ærede Medlem ønskede Præsterne fritaget for. Det undrede mig noget, at det ærede Medlem i denne Forbindelse ikke medtog Kirkesangerne, men det er maaske et Folkefærd, der ligger noget udenfor det ærede Medlems Horisont; ellers plejer det dog at hedde, at naar det regner paa Præsten, drypper det paa Degnen. Maa jeg hertil sige, at jeg vilde finde det ganske meningsløst, om man fulgte det ærede Medlems Henstilling. Baade Præster og Lærere har selv været ivrige for at faa den gamle forældede Ordning med Offer og Accidenser afløst, og ved Lønningsloven af 1919 forsvandt den. Og det er ganske fejlagtigt at sige, at Præster og Lærere gennem Kirkeskatten skatter til sig selv. Præster og Lærere bør efter min Mening dele Kaar, Pligter og Rettigheder med den Befolkning, de lever iblandt, og det vilde sandelig være en daarlig Tjeneste at gøre dem, hvis man fritog dem for en Pligt, som paahviler alle dem, der hører til den danske Folkekirke, og til den hører ogsaa Præster og Lærere.

Jeg kan ikke ved denne Lejlighed undlade at udtale min Beklagelse over Sammenlægningen af Præsteembeder paa Slagelse-Egnen og i Særdeleshed over Oprettelsen af Tresognsembedet Slotsbjergby Sludstrup—Gjerlev. Nu ved jeg meget vel, at det ikke er den nuværende Kirkeminister, der har undfanget Tanken om en Sammenlægning, men at det er en Arv fra hans Forgænger, en Arv, som den højtærede Minister desværre har forvaltet paa en for mit Hjemsovn højst uheldig Maade. Jeg ved, at den højtærede Kirkeminister vil møde min Kritik med den Begrundelse, at disse Embeder var for smaa, at 600—700 Mennesker er for lidt for en Præst at være Sjælesørger for, og at det var en Nødvendighed ogsaa paa Kirkeministeriets Budget at opnaa Besparelser o. s. v. Alt dette har jeg tidligere drøftet med den højtærede Kirkeminister, men jeg vil gerne